

Vrednotenje arhivskega gradiva in ponovna uporaba informacij v javnem sektorju

MIROSLAV NOVAK, Ph.D.

Pokrajinski arhiv Maribor, Glavni trg 7, SI-2000 Maribor

e-mail: miro.novak@pokarh-mb.si

Evaluation of Archival Material and Re-Use of Information in the Public Sector

ABSTRACT

With the implementation of Directive 2003/98/EC and Directive 2013/37/EU on the one hand and with the implementation of the systematic management of electronic documents on the other hand, several archival professional issues are raised regarding the evaluation and use of modern archival material in physical and digital form. Existing archival practice in this area is based mainly on the management of records in physical form. For the modern archivists broader requests for re-use of public sector documents represent great archival-professional challenges. Some basic aspects of this problem are presented in this paper.

Key words: archival material, re-use of public documents, information technology, physical archival material, electronic documents

Valutazione del materiale archivistico e riutilizzo delle informazioni nel settore pubblico

SINTESI

Con l'implementazione della direttiva 2003/98/CE e della direttiva 2013/37/UE da un lato e con l'attuazione della gestione sistematica dei documenti elettronici dall'altro, sono emerse diverse questioni professionali archivistiche concernenti la valutazione e l'utilizzo del moderno materiale d'archivio in formato fisico e digitale. La pratica archivistica esistente in questo settore si basa principalmente sulla gestione dei documenti in forma fisica. Per gli archivisti moderni la maggiore richiesta per il riutilizzo di documenti nel settore pubblico rappresenta una grande sfida archivistico-professionale. Alcuni aspetti fondamentali di questo problema sono presentati in questo articolo.

Parole chiave: materiale d'archivio, riutilizzo di documenti pubblici, informatica, materiali d'archivio in formato fisico, documenti elettronici

Vrednotenje arhivskega gradiva in ponovna uporaba informacij v javnem sektorju

IZVLEČEK

Z uveljavljanjem Direktive 2003/98/EC in Direktive 2013/37/EU na eni strani ter systemskega upravljanja z elektronskimi dokumenti na drugi strani se pojavljajo številna arhivska strokovna vprašanja, ki so povezana z vrednotenjem ter uporabo arhivskega gradiva v fizični in elektronski obliki. Obstoječa arhivska strokovna praksa tega področja pa temelji predvsem na izkušnjah upravljanja in uporabe dokumentarnega gradiva v fizični obliki. Zahteve po širši ponovni uporabi dokumentov javnega sektorja postavljajo sodobne arhiviste pred nove velike arhivsko-strokovne izzive. V prispevku je obravnavanih nekaj osnovnih vidikov tega problema.

Ključne besede: arhivsko gradivo, ponovna uporaba javnih dokumentov, informacijska tehnologija, fizično arhivsko gradivo, elektronsko gradivo

1 Uvod

Z razvojem sodobne informacijske družbe ter s tem povezanega vzpostavljanja pravil delovanja znotraj Evropske skupnosti so se že zgodaj pojavile zahteve po tem, da dostopne dokumente javnega sektorja analizira oz. obdeluje tudi zasebni sektor in iz njih ustvari nove informacijske produkte z dodanimi vrednostmi. Tako je bila leta 2003 sprejeta Direktiva 2003/98/ES Evropskega parlamenta in

Sveta z dne 17. novembra 2003 o ponovni uporabi informacij javnega sektorja (dalje: Direktiva 2003/98/ES). Zaradi splošnega tehnološkega razvoja je bila ta pozneje dopolnjena in nadgrajena z Direktivo 2013/37/EU Evropskega parlamenta in sveta z dne 26. junija 2013 o spremembi Direktive 2003/98/ES o ponovni uporabi informacij javnega sektorja (dalje: Direktiva 2013/37/EU). Obe direktivi urejata kompleksno področje ponovne uporabe dokumentov (informacij), ki so bili ustvarjeni ali pridobljeni pri opravljanju dela v javnem sektorju.

Ponovna uporaba javnih dokumentov (informacij) sledi več ciljem in s tem povezanih funkcij:

- funkcija transparentnosti in s tem zagotavljanje večje preglednosti in dorečenosti v zvezi z uporabo tovrstnih dokumentov oz. vsebin,
- gospodarska funkcija se izraža skozi širjenje komunikacijske tehnologije ter s posredovanjem javnih dokumentov (informacij) z dodano vrednostjo na trgu,
- funkcija širjenja znanja ponuja uporabo teh dokumentov (informacij) na nove, bolj dosegljive in v nekaterih primerih posameznikom bolj berljive načine, zaradi česar se širi znanje in povečuje informiranost državljanov (prim.: Informacije javnega značaja).

Če skušamo te načelne cilje in s tem povezane funkcije interpretirati skozi prizmo arhivske teorije in prakse se na eni strani sprašujemo pod kakšnimi pogoji in načini izvajati te zahteve za javno arhivsko gradivo, ki je že ohranjeno v arhivskih ustanovah na drugi strani pa se postavljajo vprašanja vpliva teh zahtev na javno dokumentarno gradivo pri ustvarjalcih, ki ga bodo javne arhivske ustanove v prihodnosti prevzele kot arhivsko gradivo, ne glede na njihovo pojavno obliko.

Izhodišče raziskave v okviru tega prispevka temelji na spoznanju, da imajo vprašanja, ki so povezana s ponovno uporabo dokumentov (informacij) v javnem sektorju različne neposredne posledice na konkretne arhivske strokovne aktivnosti. Te pa niso omejene samo na uporabo, ampak se nanašajo tudi na vrednotenje ustvarjalcev in njihovega arhivskega gradiva, določanje rokov hrambe arhivskega in dokumentarnega gradiva itd.

V prispevku želimo posebej izpostaviti problem zagotavljanja verodostojnosti dokumentov (informacij) javnega značaja, ko ti nimajo več ohranjenih svojih izvornih oblik, njihovo slednje oz. navažanje virov pa je lahko zelo pomanjkljivo ali izgubljeno.

Zaradi obsega celote s tem povezanih problemov in izzivov se bomo v nadaljevanju omejili zgolj na odnos med doktrino upravljanja dokumentov (informacij) javnega značaja in doktrino upravljanja z arhivskim in dokumentarnim gradivom na nekaj izbranih primerih iz Slovenije.

2 Metode in omejitve raziskave

Za potrebe tega prispevka je uporabljena osnovna primerjalna analiza vsebin obeh direktiv v odnosu do slovenske arhivske teorije in prakse. Na podlagi njenih rezultatov želimo ugotoviti oz. evidentirati področja in vsebine, ki so neposredno predmet obravnav iz izhajajo iz zahtev omenjenih direktiv na eni strani in zahtev arhivske stroke na drugi strani. Ob tem je potrebno opredeliti splošno stopnjo in obliko soodvisnosti med dokumenti (informacijami) javnega značaja in arhivskim gradivom. To je potrebno zaradi zahtev v 3. členu Direktive iz leta 2013, kjer je zapisano, da je potrebno področje uporabe Direktive 2003/98/ES razširiti... »za dokumente, na katerih imajo knjižnice, vključno z univerzitetnimi knjižnicami, muzeji in arhivi pravice intelektualne lastnine, države članice zagotovijo, da, kadar je ponovna uporaba takih dokumentov dovoljena, se ti dokumenti lahko ponovno uporabijo za komercialne ali nekomercialne namene v skladu s pogoji, določenimi v poglavjih III in IV« (Direktiva 2013/37/EU).

Znano je, da arhivsko in dokumentarno gradivo že danes predstavlja osnovo, v določenih primerih pa tudi okvir oblikovanja dokumentov (informacij) javnega značaja. To je lahko pri različnih ustvarjalcih v skladu z doseženim tehnološkim razvojem izvedeno na različnih medijih in v tehnoloških okoljih. Iz tega lahko oblikujemo predpostavko, da je neposredni odnos med dokumenti (informacijami) javnega značaja, ki so praviloma dostopni v elektronski obliki ter arhivskim gradivom, ki je lahko uresničeno v fizičnem ali elektronskem okolju, veliko bolj logično-posreden kot pa fizično-neposreden. To dejstvo generira množico arhivskih strokovnih problemov, ki se odražajo v mnogih arhivskih strokovnih postopkih, metodah, pa tudi tehnološko-tehničnih rešitvah. V tem kontekstu naj izpostavimo le:

- metode in načine vrednotenja arhivskega gradiva pri ustvarjalcu,
- načine in oblike opisovanja in kontekstualizacije konkretnih arhivskih vsebin,
- zahteve, povezane z interoperabilnostjo v času in prostoru,
- zahteve, povezane s kontroliranimi procesi migracij in transformacij vsebin oz. pojavnih oblik zapisov,
- zahteve, povezane z neposredno uporabo tovrstnih vsebin.

V tem kontekstu je potrebno posebej izpostaviti tudi zahtevo, *da bi se bilo treba zavezati za vsaj minimalno uskladitev nacionalnih pravil in praks glede ponovne uporabe javnega kulturnega gradiva v knjižnicah, muzejih in arhivih* (Direktiva 2013/37/EU, uvodna točka 17).

Druga predpostavka, na kateri razvijamo teorijo soodvisnosti med ponovno uporabo dokumentov (informacij) javnega značaja in hrambo arhivskega gradiva, temelji na spoznanju, da imajo vsi dokumenti (informacije) javnega značaja že sedaj svoje utemeljitve oz. izvor v arhivskem in dokumentarnem gradivu. To pomeni, da samo tisti dokumenti (informacije) javnega značaja, ki imajo ohranjeno relevantno arhivsko gradivo v pristojnih arhivskih ustanovah ali ohranjeno relevantno dokumentarno gradivo pri ustvarjalcih, lahko služijo kot verodostojni dokumenti (informacije) javnega značaja, ki jih je mogoče ponovno uporabiti v skladu z doktrino njihove ponovne uporabe.

Tretja predpostavka pa je, da bo potrebno harmonizirati arhivsko strokovno in drugo terminologijo na nacionalni in nadnacionalni ravni. Če direktiva iz leta 2003 temelji na terminološki rešitvi uporabe nosilnega pojma v obliki: *informacije javnega sektorja*, pa direktiva iz leta 2013 uporabi kot nosilni pojem *javni dokumenti*. Pri tem v Sloveniji lahko pride do terminoloških nesporazumov, saj se pojem *dokument* ne pojavlja niti v Zakonu o varstvu arhivskega in dokumentarnega gradiva (2014, dalje ZVDAGA-A), niti v Uredbi o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva (2006, dalje: UV-DAG). V obeh je v ospredju entiteta, ki je označena kot *arhivsko in dokumentarno gradivo*.

Pojem *dokument* se v terminologiji slovenske arhivske teorije in prakse uporablja v prevodu Druge izdaje splošnih mednarodnih standardov za arhivsko popisovanje, in sicer kot ekvivalent za označevanje najnižjega nivoja popisovanja arhivskega gradiva in je opredeljen kot *... najmanjša nedeljiva arhivska enota: tj. pismo, memorandum, poročilo, fotografija, zvočni zapis*. V angleški različici pa je ta nivo opredeljen kot *Item* (prim.: ISADg2, 2000).

Ekvivalentno definicijo obravnavane vsebine tega pojma lahko najdemo šele v 2. členu Uredbe o upravnem poslovanju (2005, 2007, 2008, 2009, 2010, 2013), kjer je opredeljeno, da je *»dokument izviren ali reproduciran (pisan, risan, tiskan, fotografiran, fotokopiran, fonografski, v elektronski obliki ali kako drugače zapisan) zapis, ki je bil prejet ali je nastal pri delu organa in je pomemben za njegovo poslovanje«* (Uredba o upravnem poslovanju, člen 2). Prav zaradi tega bomo pojem v nadaljevanju tega prispevka uporabili v kontekstu in v pomenu, kot ga opredeljuje 2. člen Direktive 2003/98/ES. Ta je opredeljen *kot kakršnokoli vsebina ne glede na nosilca podatkov (napisano na papirju ali shranjeno v elektronski obliki ali kot zvočni, vizualni ali audiovizualni posnetek) ali katerikoli del take vsebine*.

3 Arhivi in ponovna uporaba javnih dokumentov

Direktiva 2013/37/EU zavezuje države članice, da uredijo ponovno uporabo predvsem tistih dokumentov, informacij in podatkov s področja kulture, s katerimi med drugimi razpolagajo tudi arhivi. Pri tem velja, da je potrebno urediti pogoje ponovne uporabe zgolj tistim dokumentom, na katerih nobena tretja oseba ni imetnik pravic intelektualne lastnine (prim.: ZDIJS-gradivo, 2015). Ta zahteva je s stališča arhivske stroke logična in je med drugim tudi skladna z vsebino Splošne deklaracije o arhivih (2010, dalje: Deklaracija) in Kodeksom arhivske etike (1996, dalje: Kodeks etike) pa tudi z nacionalno področno zakonodajo.

Arhivi bodo po tej ureditvi zavezani nuditi predvsem ponovno uporabo kulturnega gradiva, ki je v javni domeni. V zvezi z gradivom, *na katerem pa imajo arhivi pravice intelektualne lastnine, pa režim pravil za ponovno uporabo prične veljati, kadar dovoli ponovno uporabo tovrstnega gradiva. Kadar arhivi dajo določeno gradivo na voljo za ponovno uporabo vsaj enemu prosilcu ali kadar institucije same ponovno uporabljajo določene podatke kot vhodne podatke za svoje poslovne dejavnosti zunaj področja opravljanja javnih nalog, se šteje, da so zadevna gradiva na voljo za ponovno uporabo vsakomur in to pod enakimi pogoji* (ZDIJS-gradivo, 2015). Logična zahteva, ki je skladna z zgoraj omenjeno Deklaracijo

in Kodeksom etike, vendar pa pri izvajanju njenih določil in s tem povezane nacionalne ureditve lahko v segmentu uporabe v arhivih pričakujemo podobne težave kot pri izvajanju določil zakonodaje s področja varstva osebnih in drugih občutljivih podatkov (prim.: Škoro Babić, 2015), ki se nahajajo v arhivskem gradivu. Stališče temelji na spoznanju, da arhivsko gradivo v času in prostoru lahko spremeni svoj status.

Obstoječo rešitev relacije med dokumenti javnega značaja in arhivskim gradivom lahko neposredno ugotovljamo na podlagi primerjav vrst dokumentov javnega značaja, ki jih je potrebno v Sloveniji posredovati v svetovni splet in so opredeljeni v Uredbi o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja (dalje: UPPIJZ). Če te primerjamo s Seznamom dokumentarnega gradiva iz 55. člena uredbe UVDA (2006), za katero se šteje, da je praviloma vedno arhivsko gradivo, opazimo neposredne medsebojne relacije. Kot primera naj navedem le *prečiščena besedila predpisov*¹ in *letna ter druga poročila*². Omenjena primera imata svojo trdno osnovo vrednotenja v nacionalni zakonodaji s področja arhivske dejavnosti. Za tovrstne primere tako ne pričakujemo večjih vsebinskih arhivskih strokovnih problemov, ker jih je potrebno reševati po analogijah na že izvedene primere.

Obsežnejši arhivski strokovni problem predstavlja študijski primer, ko je vsebina dokumenta ponovno uporabljena, ob tem pa je izgubljena sled do prvotnega dokumenta, ki ga po obstoječi zakonodaji in arhivski praksi ni več potrebno hraniti.

Na spletni strani aplikacije za spremljanje transakcij javnih institucij Supervisor so javno objavljeni podatki, ki omogočajo *splošni javnosti, medijem, stroki in državnim organom omogoča vpogled v transakcije javnih institucij in družb v lasti države ter občin, ki se nanašajo na blago in storitve, plače, socialne prejemke, pokojnine, subvencije, štipendije itd.* Aplikacijo in s tem povezano podatkovno zbirko upravlja Komisija za preprečevanje korupcije.

V uvodnem besedilu je zapisano da je »Komisija za preprečevanje korupcije podatke o pravnih subjektih pridobila iz registrov AJPES-a, iz seznama davčnih zavezancev, od Uprave za javna plačila, s strani Ministrstva za finance, Uradnega lista Republike Slovenije, Finančne uprave in Urada za preprečevanje pranja denarja. V nadaljevanju zapisa se Komisija do objavljenih podatkov distancira, saj se do njih ne opredeljuje in tudi ne prevzema odgovornosti za njihovo točnost. Uporabnika aplikacije pa napoti, da za celovito informacijo o podlagi za konkretno izplačilo lahko dobi pri posameznem proračunskem uporabniku. Tako stališče ni sporno, saj ima Komisija za to osnovo v veljavni slovenski zakonodaji, predvsem v Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja - ZDIJS (2014).

Problem se pojavi na konkretnem primeru. Tako npr. lahko med javno objavljenimi izplačili Pokrajinskega arhiva Maribor najdemo tudi informacijo o izplačilih za obdobje januar 2003. Med drugim so javno objavljeni zneski iz računov, za katere je evidentno, da v principu niso arhivsko gradivo (prim.: Novak, 2015) in jih je skladu z 86. členom Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV (2006) potrebno hraniti največ 10 let. Ob upoštevanju veljavne zakonodaje bi lahko Pokrajinski arhiv Maribor že leta 2013 izločil in uničil račune, ki so bili sprejeti in plačani leta 2003. Podatki o transakcijah iz začetka leta 2003 pa so javno objavljeni še leta 2015 in bodo ostali objavljeni do nadaljnjega. V tej zvezi se pojavi načelno teoretično in v določeni obliki tudi zelo praktično arhivsko strokovno vprašanje, kako zagotoviti celovito informacijo o podlagi za konkretno izplačilo, če je bila že pred tem uničena relevantna dokumentacija in to skladno z veljavno zakonodajo.

Drugi pomemben problem, na katerega je potrebno opozoriti v zvezi s ponovno uporabo dokumentov (informacij) javnega sektorja, pa se nanaša na definiranje primerne vira. Primer Supervisorja kaže na to, da so si za potrebe doseganja zastavljenih ciljev pridobili podatke iz različnih virov oz. registrov AJPES-a, Uprave za javna plačila, Ministrstva za finance, Finančne uprave, Urada za preprečevanje pranja denarja itd, ki pa so v svoji osnovi pravzaprav sekundarni viri. Primarne viri v tem pri-

1. Prečiščena besedila predpisov iz 8. člena IPPIJZ imajo svojo osnovo, ki je opredeljena v UVDA kot *predpisi in drugi pomembni dokumenti pravne in upravne narave, ki jih pripravlja oziroma izdaja organ v okviru svoje pristojnosti (na primer zakoni, uredbe, pravilniki, navodila, statuti, odločbe, sklepi in drugo), pravni akti o notranji organizaciji in poslovanju organa.*

2. Letna poročila o delu in druga poročila, ki jih v zvezi s svojim delovnim področjem izdelujejo ali sprejemajo organi za daljše časovno obdobje iz 9. člena, 6. alineja, so v UVDA opredeljene v okviru kadrovske in finančno-komercialne funkcije ter v okviru statistike, načrtovanja in analiziranja vseh področij dejavnosti, s področja naložb in gradenj vključno z informacijsko dokumentacijsko funkcijo.

meru predstavljajo posamezni proračunski uporabniki. Na videz nepomembna podrobnost pa ima z arhivskega strokovnega stališča še nepredvidljive posledice. Te se kažejo še na enem primeru, in sicer na področju elektronske izmenjave računov, ki je bila zakonsko urejena od začetka leta 2015.

Poslovanje z računi pred letom 2015 je bilo urejeno tako, da sta bila v skladu z zakonodajo obvezna hraniti račune tako izdajnik kot tudi prejemnik za transakcije, ki sta jih izvedla. S stališča zagotavljanja javne vere je to pomenilo, da je izdajnik moral izdati račun v skladu z dejstvi glede opravljenih aktivnosti. Prejemnik je moral na takem računu potrditi verodostojnost vsebine in šele nato je bilo mogoče račun plačati. V primeru kakršnih koli napak na računu je prejemnik moral zavrniti račun ali na drug način opozoriti izdajnika o napaki. Izdajnik pa je moral ponovno izdati račun s korigirano vsebino.

Od začetka leta 2015 se v skladu z zakonom ob izdajniku in prejemniku, ki sta dolžna hraniti račune v skladu z določili ZDDV, pojavi še Uprava za javne prihodke, ki procesu prenosa e-računa od izdajnika do prejemnika zajame opravljeno transakcijo in jo shrani v skladu z 28. členom Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o opravljanju plačilnih storitev za proračunske uporabnike - ZOPSPU 10 let. To pomeni, da imamo v Sloveniji s tem vzpostavljen referenčni sistem izvedenih transakcij (e-računov) med izdajniki in prejemniki. S stališča arhivske teorije in prakse se v obstoječem sistemu dolgoročne hrambe pri prevzemniku in predajniku pojavi še tretji dejavnik, katerega glavna naloga je, da ima shranjeno tisto kopijo vsebine računa, ki je bila dejansko prenesena od izdajnika do prejemnika, ni pa nujno, da je ta verzija tudi s statusom *javne vere*. To račun pridobi šele s potrditvijo o ustreznosti, ki jo mora opredeliti prejemnik (prim.: Novak, 2015).

Predstavljeni primeri kažejo, da bo implementacija zahtev direktive v svoji celovitosti v fizičnem ali elektronskem okolju dolgoročno veliko bolj kompleksna in zahtevna, kot se zdi na prvi pogled. Prav zato je potrebno vzpodbujati arhivsko strokovno diskusijo, ki pa se ne sme omejevati zgolj na ozko omejene zahteve Direktive. Arhivski strokovni delavci si morajo prizadevati, da zahteve oz. zapisane cilje direktive logično vključijo v sodobno arhivsko doktrino. V zvezi s tem postaja vse bolj jasno, da bo potrebno še veliko postoriti, da bo sodobna slovenska družba vzpostavila sistem zaupanja vrednih transakcij z dokumenti javnega sektorja, predvsem v segmentu njegove ponovne uporabe.

4 Zaključek

Arhivsko gradivo ohranjamo v različnih arhivskih ustanovah, ker so njegove vsebine namenjene ponovni uporabi ne glede na čas in prostor. Direktiva 2003/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. novembra 2003 o ponovni uporabi informacij javnega sektorja in Direktiva 2013/37/EU Evropskega parlamenta in sveta z dne 26. junija 2013 o spremembi Direktive 2003/98/ES o ponovni uporabi informacij javnega sektorja pa v tem kontekstu opredelujeta načelna izhodišča in smernice ponovne uporabe dokumentov (informacij) javnega sektorja v okviru EU.

Direktiva 2013/37/EU zavezuje države članice, da uredijo ponovno uporabo za tiste dokumente, informacije in podatke, s katerimi razpolagajo muzeji, knjižnice in arhivi. Pri tem velja izpostaviti, da se vsebina Direktive 2013/37/EU neposredno nanaša na tisto arhivsko gradivo, na katerem nobena tretja oseba ni imetnik pravic intelektualne lastnine. V ta namen je predstavljena digitalizacija arhivskega gradiva kot zelo pomemben instrument za doseg tega cilja.

V tem kontekstu lahko opredelimo obsežne arhivske strokovne probleme s posrednimi vplivi na vsakdanje arhivsko strokovno delo. Te pričakujemo predvsem v segmentu vrednotenja ustvarjalcev in njihovega arhivskega gradiva. V nadaljevanju pa je za pričakovati še strokovne izzive v segmentih popisovanja in kontekstualizacije arhivskih vsebin, da bodo skladni z zahtevami Direktive 2013/37/EU. Na podlagi tega lahko zaključimo, da bo morala arhivska stroka zaznane probleme vsestransko preizkusiti. Rezultate spoznanj pa je potrebno implementirati v sodobni arhivski doktrini.

5 Viri in Literatura

Universal Declaration on Archives. Adopted at the General Assembly of the International Council on Archives Oslo, September 2010. Endorsed by 36th Session of the General Conference of UNESCO Paris, November 2011. Pridobljeno 27. 7. 2015 s spletne strani: <http://www.ica.org/?lid=13325&bid=1101>.

Direktiva 2003/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. novembra 2003. Pridobljeno 1. 5. 2015 s spletne strani: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32003L0098:SL:HTML>.

Direktiva 2013/37/EU Evropskega parlamenta in svet z dne 26. junija 2013 o spremembi Direktive 2003/98/ES o ponovni uporabi informacij javnega sektorja. Pridobljeno 1. 6. 2015 s spletne strani <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:175:0001:0008:SL:PDF>.

Druga izdaja splošnih mednarodnih standardov za arhivsko popisovanje. V: *Arhivi XXIII* (2000), št.2, str. 117-128. Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: <http://www.arhiv.gov.si/fileadmin/arhiv.gov.si/pageuploads/zakonodaja/isadg2.pdf>.

Informacije javnega značaja. Ponovna uporaba. Splošno o ponovni uporabi. Pridobljeno 20. 6. 2015 s spletne strani: <https://www.ip-rs.si/informacije-javnega-znacaja/ponovna-uporaba/>.

ISADg2. General International Standard Archival Description - Second edition. (2000). Pridobljeno 25. 6. 2015 s spletne strani: <http://www.ica.org/10207/standards/isadg-general-international-standard-archival-description-second-edition.html>.

Kodeks etike. Pridobljeno 27. 7. 2015 s spletne strani: <http://www.pokarh-mb.si/si/p/1/17/kodeks-etike.html>.

Novak, M. (2015). Dolgoročna hramba, valorizacija in uporaba računov, e-računov ter drugih hibridnih oblik dokumentacije. V: Gostenčnik, N. (ur.), *Tehnični in vsebinski problemi klasičnega in elektronskega arhiviranja*, str. 481-494. Maribor : Pokrajinski arhiv. Pridobljeno 29. 7. 2015 s spletne strani: http://www.pokarh-mb.si/uploaded/datoteke/Radenci/radenci2015/481-494_novak_2015.pdf.

Supervisor. Spletna aplikacija za spremljanje transakcij javnih institucij. Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: <http://supervisor.kpk-rs.si/>.

Škoro Babić, A. (2015). Dostop do arhivskega gradiva druge svetovne vojne - nekateri pristopi pri izvajanju določb ZVDAGA-A. V: Gostenčnik, N. (ur.), *Tehnični in vsebinski problemi klasičnega in elektronskega arhiviranja*, str. 237-248. Maribor : Pokrajinski arhiv. Pridobljeno 29. 6. 2015 s spletne strani: http://www.pokarh-mb.si/uploaded/datoteke/Radenci/radenci2015/237-248_skoro_babic_2015.pdf.

Uredba o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja. Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: <https://www.ip-rs.si/zakonodaja/zakon-o-dostopu-do-informacij-javnega-znacaja/uredba-o-posredovanju-in-ponovni-uporabi-informacij-javnega-znacaja/>.

Uredba o upravnem poslovanju. Uradni list Republike Slovenije, št. 20/05, 106/05, 30/06, 86/06, 32/07, 63/07, 115/07, 31/08, 35/09, 58/10, 101/10 in 81/13). Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: <http://www.pisrs.si/Pis.web/pregledPredpisa?id=URED3602>.

Uredba o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva - UVDA. Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: <http://www.arhiv.gov.si/fileadmin/arhiv.gov.si/pageuploads/zakonodaja/uredba.pdf>.

Zakon o davku na dodano vrednost – ZDDV. Uradni list Republike Slovenije, št. 117/2006. Pridobljeno 27. 7. 2015 s spletne strani: <http://www.uradni-list.si/1/objava.jsp?urlid=2006117&stevilka=5012>.

Zakon o dostopu do informacij javnega značaja - ZDIJS. Uradni list Republike Slovenije, št. 50/2014. Pridobljeno 27. 7. 2015 s spletne strani: <http://www.uradni-list.si/1/objava.jsp?sop=2014-01-0876>.

Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o dostopu do informacij javnega značaja . Gradivo za javno razpravo, predlog zakona z dne 21. 4. 2015 – ZDIJS - gradivo. Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: https://e-uprava.gov.si/e-uprava/pridobiDatoteko.euprava?datoteka_id=200295.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhivih – ZVDAGA-A. (2014). Uradni list Republike Slovenije, št. 51/14). Pridobljeno 27. 6. 2015 s spletne strani: http://www.arhiv.gov.si/fileadmin/arhiv.gov.si/pageuploads/zakonodaja/Predpisi/Zakonodaja_in_dokumentacija_zvdaga_2014/zvdaga_2014_-_cistopis.pdf.

SUMMARY

Archival material is preserved in different archives, and its content should be re-used regardless of time and space. The Directive 2003/98/EC of the European Parliament and of the Council of 17 November 2003 on the re-use of public sector information and the Directive 2013/37/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 amending the Directive 2003/98/EC on the re-use of public sector information define a basic principles and guidelines for the re-use of documents (information) of the public sector in the EU. Member States are obliged by the Directive 2013/37/EU to regulate the re-use of those documents, information and data, which are available in museums, libraries and archives. It should be pointed out that the content of the Directive 2013/37/EU relates directly to the archival material in which no third person is the holder of intellectual property rights. Because of that, the digitization of archival material is presented as an important instrument for achieving this goal. In this context, extensive archival professional problems can be discerned with indirect effects on the everyday archivists work. These are expected particularly in the segment of the evaluation of creators and their archival material. Further professional challenges can be foreseen in the segments of description and contextualization of archival contents for re-use as mentioned in the Directive 2013/37/EU. We can conclude that the archival profession will need more cooperation on the international level to examine the perceived problems. Results of those researches must be furthermore implemented in modern archival doctrine.

Typology: 1.01 Original Scientific Article

Submitting date: 08.04.2015

Acceptance date: 09.04.2015

